

Lokalmuseernes udvikling har iflg. bemærkningerne til lovforlaget været stærkt præget af den politik, der fra statens og især fra nationalmuseets side er ført over for dem. Denne politik var, da en række af lokalmuseerne stiftedes efter midten af forrige århundrede, meget positiv, idet den byggede på en decentralisering af landets museumsopgaver. Fra 1880'erne gik nationalmuseets ledelse imidlertid ind for en stærk centralisering, hvilket medførte, at der blev trukket meget snævre grænser for lokalmuseernes virksomhed. Denne indstilling ændredes dog fra 1930'erne i en mere liberal retning, der blev udtrykt i de undervisningsministerielle regler af 26. september 1941 vedrørende de under undervisningsministeriet hørende statsunderstøttede og statsanerkendte kulturhistoriske museer i provinsen, som virker inden for lokalt begrænsede områder.

Ved disse regler forhøjedes de årlige statstilskud på 900 kr. og 450 kr. for henholdsvis større og mindre museer til 2 600 kr. for de såkaldte centralmuseer (stifts- og amsmuseer samt egns museer med et omfattende virkeområde) og 1 300 kr. for andre statsunderstøttede museer; i begge tilfælde stod statstilskuddet i et vist forhold til museets øvrige indtægter. Nationalmuseets stilling som tilsynsførende og rådgivende myndighed bibeholdtes, men samtidig skabtes der en repræsentation for provinsmuseerne i et nævn, der oprettedes som rådgivende organ for undervisningsministeriet i sager vedrørende disse museer. Lokalmuseernes stilling forbedredes, dels ved at de fik større frihed til at foretage undersøgelser, dels ved at de slap for den hidtidige forpligtelse til mod vederlag at afgive deres bedste nyerehvervelser til nationalmuseet.

Til forbedring af museernes effektivitet tilvejebragtes der samtidig på finansloven en dispositionsbevilling på 10 300 kr., der supplerede en allerede bestående på 20 000 kr. til indkøb af museumsgenstande og konservering. Endelig ansattes i 1942 under nationalmuseet 2 konsulenter, der skulle bistå og vejlede lokalmuseerne.

Nyordningen medførte en vis forbedring af lokalmuseernes forhold, men viste sig snart ganske utilstrækkelig. Reguleringen af tilskuddene dækkede langt fra stigningen i prisniveauet siden deres oprindelige fastsættelse (til 1 000 kr.) i 1880'erne, så meget mere som den foregik på et tidspunkt, hvor prisudviklingen hastigt forringede pengenes værdi. De ny tilskudsbeløb kunne således kun i ringe omfang bidrage til afhjælpningen af det for lokalmuseerne vitale behov for ansættelse af fagligt uddannet medhjælp til varetagelse af museernes opgaver. Dette behov var med tiden blevet stadig mere påtrængende, da det viste sig vanskeligt eller umuligt at finde kvalificerede afløserer for det gamle slægtled af frivilligt og ulønnet arbejdende museumsstiftere og -ledere.

I 1952 henstillede derfor lokalmuseernes fællesorgan, Dansk kulturhistorisk Museumsforening, til undervisningsministeriet, at der nedsattes et udvalg med henblik på udarbejdelsen af et forslag til